

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărti

JANETTE OKE

*Moștenirea veșnică
a iubirii*

Editura Casa Cărții, Oradea

2007

Cuprins

1. Întoarcerea acasă	9
2. La povești	17
3. Înapoi la fermă	25
4. Evenimente	33
5. Mărturisiri	39
6. Anunțul	45
7. Planuri	51
8. O vizită la Ma	59
9. Ben	67
10. Vești bune	73
11. Ma Graham	83
12. Lane dă o mâncă de ajutor	87
13. Marty pune la cale o întâlnire	95
14. Crăciunul	103
15. Înapoi la rutină	113
16. Secrete	121
17. Scrisori	127
18. De vorbă cu Ellie	137
19. Nori negri	143
20. Nandry	151
21. Lane vine la masă	163
22. Ma vine în vizită	171
23. Ellie face planuri	183
24. Biserica și casa	187
25. Evenimente împărtășite	199

Respect pentru oameni și cărți	
26. Masă în familie	209
27. Surpriză	215
28. Planuri	225
29. Moștenirea	233

UNU

Întoarcerea acasă

Cu mâna tremurândă, Marty dădu la o parte de pe fața-i caldă și transpirată o șuviță rebelă de păr, în timp ce privi încă o dată pe fereastră. De ce tremura atât de tare? Din cauză că fuseseră zguduiți atâtea ore în diligență ce parcă nu mai ajungea la destinație sau poate din cauza bucuriei intense pe care o resimțea întorcându-se acasă? Marty încercă să-și potolească tremurul mânii—și tumultul dinlăuntrul ei. Probabil că mișcarea ei îi atrăsesese atenția lui Clark. Cu toate că vorbea cu unul dintre tovarășii lor de călătorie despre nevoie de ploaie, o luă pe Marty de mâină, iar aceasta simți apăsarea degetelor lui, mesaj tăcut al faptului că înțelegea zbaterea ei—nu doar epuizarea ei fizică, ci și dorința-i arzătoare de a fi din nou acasă. Îi răspunse printr-o strângere de mâină, asigurându-l că totul era în regulă, în ciuda dorinței ei copleșitoare de a-și sfârși călătoria. Clark îi zâmbi, apoi se întoarse din nou către bărbatul cu care discuta. Marty se aplecă ușor în față, pentru a nu știu câtă oară, pentru a vedea mai bine afară.

Se aflau într-o zonă cunoscută acum. Marty recunoșcu locurile, însă lucrul acesta făcea înaintarea lor parcă și mai înceată. O, cât de mult își dorea să ajungă acasă—să se întâlnească cu copiii ei dragi pe care nu-i mai văzuse de atâtea luni! Cu toate că se simțea sleită de puteri, dorința ei de a ajunge la capătul călătoriei o făcuse să stea așezată pe marginea banchetei—fiecare nerv și mușchi vibrând de

energie concentrată. Acasă! Vreau să ajung acasă! Se apucă strâns de mânărul interior al usii, iar roata diligenței mai trecu peste o groapă.

Clark își întoarse privirea de la domnul îmbrăcat în costum negru și-i adresă un alt zâmbet plin de înțelegere.

— Nu mai e mult, o asigură el, privind pe geam peste umăr. Imediat ajungem la gospodăria familiei Anderson.

Marty știa că avea dreptate. Totuși, își spuse, parcă mai era o veșnicie până când diligența va opri în dreptul grajdurilor din oraș. Se întreba dacă va mai avea răbdare până atunci. Făcând eforturi să se liniștească, își propuse să se gândească la ce o va aștepta acasă. Cine va veni să-i întâmpine? Oare Clare, întâiul lor născut, va fi cel care va măna căruța familiei? Oare va veni și Kate? Sau îi va aștepta Arnie? Va fi și Luke, cel mai mic copil al lor, acolo?

Gândurile lui Marty se îndreptară către casă. Se va simți ciudat intrând în propria casă? Va avea oare impresia că intră în casa altcuiva sau o va încerca plăcuta senzație că aparține aceluia loc? Va reuși Ellie să păstreze caldă mâncarea de seară, în aşteptarea diligenței ce avea o oră întârzieră? Cratițele vor trebui puse în spatele sobei lor mari din bucătărie.

Marty se gândi la curtea fermei, la grădină, la găinile ei ce cotcodăceau în țarc, la pârâul din spatele casei și la pădure. Abia aștepta să le revadă. *Uite la mine, femeie în toată firea, și mă port ca Luke, pe când era doar un țânc și aștepta să vadă cum ieșe puiul din ou.* Zâmbi.

Își întinse picioarele, încercând să le dezmorțească. Privirea își se opri asupra piciorului lui Clark și se gândi că piciorul său lung probabil că era mult mai amortit decât picioarele ei, care erau mai scurte. Nu se uită la celălalt picior, cu cracul pantalonului prins bine în jurul ciotului. *Cel puțin acelui nu-i trebuie atâta loc!* Clark îi arătase cum ar trebui să se gândească la handicapul lui. *Dar probabil că-l doare, după toate orele astăzi în care n-a putut să-l miște,* se gândi și se întrebă dacă Clark avea dureri la piciorul tăiat.

Probabil că Clark îi surprinsese privirea și-i citise gândurile. Își schimbă poziția și-i spuse:

Nu-l afectează prea mult zdruncinăturile astea, spuse el lovindu-și încetișor coapsa. Da' sigur că e dornic să coboare din diligența asta hurducăită. Parcă suntem închiși aici de-o viață.

Marty mișcă din cap în semn de aprobare și încercă să zâmbească, în ciuda faptului că-i era cald, și se simțea plină de praf, și Tânțea după o gură de aer proaspăt, curat. Până și transferul din diligență în căruță lor de la fermă pentru ultima parte a călătoriei îi părea binevenit.

Marty se aplecă să arunce o privire pe fereastră și constată că parcurseră o distanță destul de mare de când privise afară ultima oară. Chiar în fața lor se afla ultima cotitură a drumului, înainte de a da cu ochii de mica lor comunitate, pe care o numea *orașul lor*. Un flăcăr de emoție o străbătu—oh, din nou acasă! În timpul lungii călătorii spre casă cu trenul și diligența, realizase cât de mult îi lipsise—îi lipsiseră toți cei dragi ai ei.

Gândurile i se întoarseră la Missie și la Willie, la Nathan și Josiah. Ce minunat că reușiseră să petreacă timpul acela special alături de ei! Învățase să iubească și să aprecieze Vestul, ferma de vite a lui Willie și oamenii care locuiau și munceau acolo. Se întrebă ce mai face Cookie. Oare făcea progrese în nou descoperita credință? Își aminti de Wong și de darul său la plecare, gogoșii pentru drumul spre casă. Și mai era Scottie, acel bărbat bun și răbdător, care încă avea nevoie să-L lase pe Dumnezeu să lucreze în viața lui. Se gândi la asprul Smith, cu speranța că atitudinea omului se va schimba, se va îmblânzi. Poate că într-o zi chiar se va aventura să participe la serviciile divine de duminică, în noua biserică. Gândul la noua biserică îi aduse în minte tot felul de amintiri despre oamenii alături de care se închinaseră și pe care ajunseseră să-i prețuiască. Oare cum se descurca Henry în noua lui slujbă de îndrumător în studiul Bibliei? Oare familia Croft mai venea la biserică? Oare găsiseră pacea aceea după care în special doamna Croft Tânțea? Oare Juan și Maria?... în acel moment, bărbatul care mâna caii diligenței le dădu semnalul de oprire, iar diligența se opri într-un nor de praf.

Întreaga ființă a lui Marty tresăltă de nerăbdare, atât de tare, că se simți amețită. Se rezemă pe brațul lui Clark în timp ce se strădui să se ridice în picioare. *Care dintre membrii familiei îi va aștepta? Cât timp*

va trece până când va reuși să-i vadă și pe ceilalți? Dar dacă n-au primit mesajul sosirii lor și nu era nimeni acolo ca să-i întâmpine? Vor fi în stare să suporte și ultimele ore de drum până când vor ajunge acasă? Abia aştepta să primească răspuns la aceste întrebări. Oare să îndrăznească să privească dincolo de ușa diligenței?

Pentru o clipă, închise ochii și încercă să-și liniștească nervii încordați înălțând o scurtă rugăciune. Atingerea fermă a mâinii lui Clark o calmă. Trase aer adânc în piept și se așeză din nou, pentru a face loc altor pasageri să coboare înaintea ei, apoi aşteptă să coboare Clark ca să-o ajute. Avea impresia că diligența încă se afla în mișcare—iar ea se legăna încetisoară, odată cu mișcarea ei. Marty se îndreptă, îl prinse pe Clark de mâna și coborî din diligență cât mai calmă și mai plină de grație cu puțință. În acel moment, aerul din jurul ei explodă parcă de strigăte și agitație, în timp ce membrii familiei alergau spre ea. Marty trecu din brațe în brațe, plângând și râzând în timp ce strâangea pe fiecare dintre ei la piept. Erau cu toții acolo. Clare și Kate și-a săzisit; Arnie, Ellie și Luke; Josh, Nandry și copiii. Numai Joe și Clae lipseau—ei se aflau încă în Est, împreună cu micuța Esther Sue, acolo unde Joe își definitiva studiile la seminar.

Marty își încheie turul de îmbrățișări și-l începe din nou. Ștergându-și lacrimile de bucurie, se dădu un pas înapoi pentru a se minuna de cât de mult crescuseră nepoții lor, cât de drăguță și matură părea Ellie, cât de bărbat părea Luke și cât de înalți și bine făcuți erau cei doi fii mai mari ai lor. Familia ei se schimbase. Doar într-un singur an scurt—și lung—se schimbaseră atât de mult. Josh îi strânse lui Clark mâna și-i spunea cât de mult le lipsise. Marty văzu priviri îngrijorate îndreptate spre piciorul scurt și realiză că acest moment era unul dificil pentru familia ei. Clark îi liniști pe toți în timp ce-și manevră cu îndemânare cârja și ridică de jos câteva bagaje.

— Țineți minte cum am plecat? Cu toate lăzile acelea puse una peste alta, de mă întrebam dacă vor reuși caii să se urnească din loc. Ei bine, am venit înapoi cu mult mai puține lucruri. Zâmbi și se lovi peste piciorul cel scurt. Până și eu m-am întors mai ușor, spuse el.

Băieții izbucniră în râs, iar tensiunea se risipi. Bărbații începură să adune bagajele și curând se îndreptau cu toții spre căruța ce-i aştepta.

Marty se întoarse din nou spre fete.

Respect pentru oameni și cărți

— Oh, e-asa de bine acasă! A fost o călătorie atât de lungă și am să spun, că simt că explodez. Apoi îi spuse lui Ellie:

— Mă gândeam că ai rămas acasă și că-ți faci probleme că întârierea diligenței îți va ruina mâncarea.

— Ne-am întâlnit și ne-am gândit că de data asta merită să ne permitem o extravaganță, spuse Ellie, iar chipul și zâmbetul ei frumos îi încâlziră din nou inima lui Marty. Știam că o să fiți obosiți după drumul ăsta lung și poate nu vă strică o mică pauză înainte de a urca în căruță și a porni spre casă. În plus, toți aşteptăm vesti, așa că ne-am hotărât să luăm masa în oraș, la hotel.

Marty rămase surprinsă, însă, după ce măcină ideea în gând, fu de acord cu decizia copiilor. Nu era rău să se dezmorțească nițel și să stea la masă cu toată familia. Pur și simplu va avea răbdare până când va da ochii cu casa ei și cu locurile dragi.

Marty se întoarse spre Nandry, însă Tânăra femeie se uita țintă la bărbații ce se îndreptau spre căruță. Băieții păreau a dori fiecare să stea aproape de tatăl lor, toți vorbind și râzând în același timp. Era împede că se bucurau de întoarcerea lui acasă. Josh al lui Nandry era și el acolo, ținând-o în brațe pe Jane, cea mai mică fiică a lor. Andrew se învârtea printre bărbați, ținând sus prețioasa cutie pentru pălării a lui Marty. Însă Nandry se uita fix la Clark, iar pe față i se întipărise o expresie de profundă durere. Marty ar fi dorit să o asigure pe Nandry că totul era în regulă, că ciotul piciorului lui Clark nu-i mai dădea atâta bătaie de cap, că era în stare să facă toate lucrurile pe care le facea și înainte... ei bine, aproape toate lucrurile. Se adaptase bine și chiar ajunseseră să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru acest eveniment ce le schimbase viața, pentru că se întâmplaseră atât de multe lucruri spre slava lui Dumnezeu în urma tragediei ce-i lovise. Însă înainte ca Marty să facă un pas spre fiica ei mai mare—pe care o iubea ca și când ar fi fost trup din trupul ei—Nandry se îndepărta, cu privirea încărcată de durere.

E un soc, se gândi Marty, un soc teribil. Are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ideea. Nici eu n-am putut suporta prea bine gândul la început.

O auzi pe Ellie spunându-i: